

Sygn. akt II CNP 71/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2017 r.,
skargi B. J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 lipca 2016 r.,
sygn. akt I Ca [...],
wydanego w sprawie z powództwa B. J.
przeciwko E. J.
o naruszenie posiadania,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r. nakazał pozwanemu dopuszczenie powódki do korzystania z oznaczonego lokalu mieszkalnego oraz do współposiadania przedmiotów urządzenia domowego przez wydanie kluczy do tego lokalu.

Strony są małżeństwem. Tytuł prawny do lokalu - o powierzchni 27 m², z jednym miejscem do spania - przysługuje pozwanemu. Toczy się proces rozwodowy stron. Pozwany pozbawił powódki współposiadania lokalu.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 lipca 2016 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo. W uzasadnieniu wskazał w szczególności, że powództwo posesoryjne zmierza do przywrócenia stanu poprzedniego, a w okolicznościach sprawy, uwzględniając konflikt stron i toczący się między nimi proces rozwodowy oraz powierzchnię lokalu, osiągnięcie tego celu jest niemożliwe.

Powódka w skardze opartej na art. 424¹ § 1 k.p.c. zarzuciła niezgodność z prawem wyroku Sądu Okręgowego, a mianowicie z art. 344 § 1 i art. 478 k.p.c. Podniosła, że okoliczności, na które powołał się Sąd Okręgowy wydając wyrok, są bez znaczenia w świetle wymienionych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność orzeczenia z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu

prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Twierdzenia powódki, skarżącej wyrok Sądu Okręgowy z dnia 20 lipca 2016 r., o naruszeniu przepisów art. 344 § 1 i art. 478 k.p.c. nie zawierają argumentów, które pozwalałyby – wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, że wyrok ten jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu. W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów - zasady prawnej - z dnia 20 września 1988 r., III CZP 37/88, Sąd Najwyższy wskazał, że wyrokowanie w sprawach posesoryjnych jest celowe tylko wtedy, gdy istnieje możliwość wykonania orzeczenia sądu. Zaskarżony wyrok pozostaje w zgodzie z tym stanowiskiem. Uwzględniając okoliczności sprawy, wykonanie wyroku nakazującego dopuszczenie do współposiadania na podstawie art. 344 k.c. byłoby nierealne, nawet przy znacznie dokładniejszym niż w wyroku Sądu Rejonowego sformułowaniu sentencji. Właściwsze w takich okolicznościach w celu ochrony interesów rozwodzącego się współmałżonka wyzutego z współposiadania mieszkania jest skorzystanie z innych środków prawnych bardziej dostosowanych do takich okoliczności.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw